

Hat alma (sok)

Mostanára kissé megritkult a hajam, de sapkát még ma is csak hóesésben hordok, egy sötétbarna Lenin-sapkát, amit vagy húsz évvel ezelőtt vettem Belgrádban, amolyan avított ereklyeként, bár mondhatom, hogy a téli havazásokkor hasznosnak bizonyult, megvédte a fejemet, ami számomra nagyon fontos, megőriztem hát, és még húsz év után is egészen tűrhető állapotban van.

Ezen a decemberi pesti éjszakán, amiről szólni kívánok, otthon hagytam a sapkámat, mert nem esett a hó, csak amolyan nyirkos hideg volt, az észak-nyugati szél ugyan rontotta a hőérzetet, mégis hajadonfővel indultam el az Irányi-Literatúra Klubba, ahol pályakezdő írók gyűjteményes kötetét mutatták be, engem hívtak meg díszvendégnek, nem tudom pontosan, hogy miért, tízezer forintot ajánlottak fel, hogy a pályakezdő kollégákat és kolléganőket igazítsam el az irodalom sokféleségében. Eligazítottam őket.

De térjünk vissza a decemberi hidegre. Odafele alig éreztem a hideget, a villamos gyorsan megérkezett a megállóhoz, ellenben visszafelé jövet hónom alatt a gyűjteményes kötettel, fázni kezdett a fejem, ráhúztam kabátom csuklyáját, meghajoltam az egyre erősödő észak-nyugati szélben a Blaha Lujza tér felé, arra gondoltam, hogy akár taxival is hazamehetnék, ha már ilyen szépen megfizették eligazításomat — taxit azonban nem láttam, bár sokak szerint túltengenek Budapesten, rosszkedvűen és fagyoskodva ballagtam a villamos felé, amikor egy didergő női hang azt mondta mögöttem.

— Drága cicám, eljönnél velem?

Elutasítóan ráztam a fejem a csuklya alatt, és a bordáimhoz szorítottam a pályakezdő írók gyűjteményes kötetét. Ritkuló hajjal sem fizetek a női bájakért, vagy kellek valakinek, vagy...

— Nem számítom drágán magamat — erősködött tovább a didergő hang, amely kissé ismerősnek tetszett.

Megfordultam és Dominikával, a szomszéd lánnyal találtam szembe magam, aki már hónapok óta a lakásom alatt tanyázik egy csődbe jutott és kiürített szemüveg boltban, ahová polgári néven: Martonyi Erzsébet főiskolai hallgatóként jelentkezett be, jószomszédi, sőt baráti — szigorúan csak baráti — kapcsolatunk úgyszólván tökéletes, az éjszakai műszakban azonban Dominika művész néven portyázik, mert szerinte ez egy betegesen külföld-majmoló országban elegánsabban hangzik, és most találkoztam vele először hivatásának gyakorlása közben. Csodálkozva meredtem pirosra fagyott arcába, ő is elcsodálkozott és majdnem zavarba jött.

— Bocsánat, nem ismertem meg, így beburkolódzva — mondta vacogva. Ezzel a könyvvel a hóna alatt amolyan álmodozó értelmiségi baleknak néztem.

Megsértődhettem volna, de vélekedésében lehet némi igazság, meg aztán túlságosan hideg volt, és éppen megérkezett a 28-as villamos, így hát feltuszkoltam Dominikát az első kocsi középső aijtaján, kiokítottam, hogy nyirkos és fagyos éjszakán egészségtelen dolog sötét utcákon kóvályogni, menjünk inkább haza meleg odúinkba, éljünk továbbra is jószomszédi viszonyban és szigorúan csak barátságban. Dominika hagyta meggyőzni magát, útközben elpanaszolta, hogy a Törvény meghozatala óta rosszul megy az üzlet, a rendőrök üldözik és kegyetlenül bírságotlák őket, némely lánynak több százezres, sőt milliós tartozása van, amit igen nehéz lesz kifizetni, ezzel egyetértettem, majd csöndesen azon morfondíroztam, hogy napokkal ezelőtt a 28-as villamos autóbusszal ütközött és kisiklott, aggódtam egy újabb kisiklás miatt, de nem történt semmi baj, szerencsésen megérkezünk huzatos megállónkhoz, majd a házunk elé.

Fázósan, de barátian búcsúzkodtunk, amikor valaki a hátunk mögött a sötét kapualjból monoton gajdolásba kezdett.

— „Azt mondják a hatalmasok, hogy akinek hatalmasok, az már elég hatalmasok, hogy ne legyen hatalmasok.” Boncold fel értelmesen a szavakat, írokám.

Meg sem fordultam, tudtam, hogy ilyen idétlenkedésre csak Zavarkó András hajlamos, az idézett szavakat egyébként is már tizenegy éves koromban értelmesekre boncoltam egy falusi iskolában, és akkor sem élveztem túlzottan a rejtvény megfejtését.

Zavarkó András kilépett a sötétségből, élénk állt, egy adventi koszorú volt a bal karján, mindkét kezét mélyen zsebébe dugta, előre görnyedt, és engem okolt gyötrelmeiért.

— Órák óta váraozom itt — mondta. — Halálra fagytam. Azt még megértem, hogy Dominika elkóborol éjszakára, ő tisztességesen dolgozik, te azonban nem csinálsz semmit, igazán itthon maradhattál volna ebben a cudar időben.

— Megint lebuktál? — kérdeztem kedvetlenül, mert féltem, hogy ismét tőlem kér segítséget.

— A rendőrség figyeli a lakásomat. Valamiféle tabletták terjesztésével gyanúsítanak. Alaptalanul. Sürgősen új albérletet kell találni. Ma éjszaka azonban kivert kutya vagyok. Aki befogad, annak gyönyörű adventi koszorút ajándékozok.

— Nálam van elég hely — mondta jószágosan Dominika. Mindhárman bementünk a becsődölt szemüveg boltba, Zavarkó András az asztalra tette az adventi koszorút, azután a zsebeiből előszedett hat piros almát, a koszorú köré rakta éket, és javasolta, hogy fogyasszuk el mind a hatot. A nyirkos hideg után azonban senkinek sem volt kedve almát enni, ezért Dominika forralt bort csinált, ettől jólesően felmelegedtünk, az alma azonban nehezen

megy, még forralt borral is, mindössze négyet tudtunk megenni, Zavarkó András révetegen azt mondta:

— Sohasem leszünk hatalmasok.

Dominika mintegy tiltakozásként beleharapott az ötödik almába, én meg a hatodikba és kiléptem a szemüveg boltból. Odakint akkor már elkezdett szállingózni a hó, almát rágcsgálva lépegettem fel első emeleti lakásomba, elhatároztam, hogy nyomban előkerezem a húszéves sötétbarna sapkát, merthogy vigyáznom kell a fejemre, és azt is elhatároztam, hogy másnap megveszek egy hetedik almát, sőt nyolcadikat is, és azokat is elfogyasztom. A két üldözött ember pedig békességben melegszik alattam.

A Vigilia Kiadó újdonsága

Válogatás a Vigiliában korábban megjelent
legszebb elbeszélésekből, karácsonyi történetekből
és elmélkedésekből

Ára: 960,- Ft

Megvásárolható vagy megrendelhető
a Vigilia Kiadóhivatalban:

1053 Budapest, Kossuth Lajos u. 1. III. lh. II. em.

Telefon: 317-7246; fax: 317-7682

Postacím: 1364 Bp., Pf. 48